"Минає день, минає день, минає день!
А де ж мій сад божественних пісень?"
Ліна Костенко

Минає день, минає день... І так щодень.
І так роками без божественних пісень.
За ними — труд незмірно довгих праепох,
І міріади з пересердя скрушних "ох!".
І я запитую: о пані, де ж той пень,
Коли воскреснем від божественних пісень,
Коли не будуть люди морщити чоло
З лихої долі, а не з того, що було?
Коли Вкраїна заврожаїться в жнивах
Не скам'яніла в колотнечах, а жива,
І люди душами торкнуться до зірок,
Й Григорій Савич встане гордо, як пророк?..
...Та ба... витаєм в емпіреях, чиним блуд,
Йдемо крізь час, де полишаєм злість і бруд,
Скликаєм лови на пророчії слова —
А там хай після нас і не росте трава.
Нам часто байдуже, коли це промине,
І хто нас любить, ну, а хто всякчас кляне,
Хто верховодить, запанівши до зубів,
І хто світлицю перетворює на хлів.
Отак, в шлею запрягши душу, день у день
Ми тягнем воза без божественних пісень,
Від чого серце опускається до ніг,
І ми новий щоразу орем переліг.
І навіть Бог в терпкій буденності щодень
Пита: а де ж ваш сад божественних пісень?